

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14848/2025
22.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ЈКП „Градска Топлана“, Зрењанин, чији је пуномоћник Славко Радосављевић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Ћосић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1714/21 од 09.07.2025. године, у седници одржаној дана 22.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1714/21 од 09.07.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1714/21 од 09.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 1714/21 од 09.07.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначена пресуда Основног суда у Зрењанину П 1001/2020 од 31.08.2021. године, тако што је одржано на снази решење о извршењу јавног извршитеља ИИвк 87/20 од 21.04.2020. године, у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 9.820,80 динара са законском затезном каматом од 20.02.2020. године до исплате, и трошкове извршења у износу од 5.284,80 динара, и у том делу је усвојен тужбени захтев док је у преосталом делу одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, којом је укинута у преосталом делу решење о извршењу јавног извршитеља ИИвк 87/20 од 21.04.2020. године. Ставовима другим и трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 48.800,00 динара и трошкове другостепеног поступка у износу од 21.800,00 динара, све са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, и предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, применом материјалног права из одредби члана Закона о облигационим односима, Одлуке о условима и начину снабдевања топлотном енергијом (Сл. Лист Града Зрењанина бр. 32/13 и 25/14), обавезана је тужена да тужиоцу исплати потраживање на име дуга, фиксног дела укупног обрачуна за испоручену топлотну енергију, у утуженом периоду. Ово код чињенично – правне ситуације да се стан тужене, који је искључен са система даљинског грејања, налази у згради колективног становања, и да у конкретном случају није у питању индивидуална зграда, у којој ситуацији, тарифни купац у случају искључења не би имао обавезу плаћања фиксног дела.

По оцени овог суда, другостепени суд је, на основу утврђеног чињеничног стања, и околностима конкретног случаја, донео одлуку уз правилну примену материјалног права и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење поднет је 20.02.2020. године, а вредност предмета спора је 10.275,13, динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем

против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, који регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП). Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**